

Andrzej Marek Grabowski

AMBRUZIE

GĂLUȘCĂ

pRIetenul
DRAGONILOR

Ilustrații de Maciej Szymanowicz

Traducere din limba polonă de Anca Irina Ionescu

LBRIS

We know
books

1.

Trebuie să scriu despre Ambrozie Gălușcă pentru că m-a rugat chiar el. Când ne-am bătut palmele la despărțire, a spus:

- Știi ceva, Tom, ai putea să povestești despre mine.
- Cui să povestesc? am întrebat.
- Tuturor. Scrie o carte despre mine!

Am râs. La urma urmei, aveam doar șase ani și mergeam la grădiniță. Preșcolarii nu scriu cărți!

Ambrozie mi-a explicat, de parcă mi-ar fi citit gândurile:

- Bineînțeles, când vei fi mare. Poți să scrii despre mine peste câțiva ani. Ai o memorie bună, așa că nu vei uita nimic.

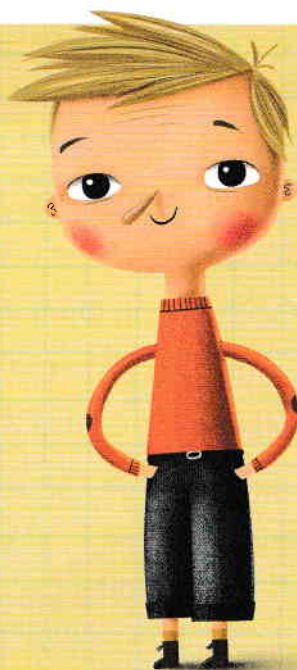
Așa a fost când ne-am luat rămas bun.

Dar orice poveste trebuie să înceapă cu începutul, tocmai de aceea am să încep cu apariția lui Ambrozie.

ACESTA SUNT EU, TOMEK.

După cum vedeți, sunt cam slăbuț.
Nu-mi place deloc când oamenii se
ceartă. Mă dau în vânt după
pastele cu sos de roșii și după
supa de roșii cu paste.

Nu-mi place să apar în spectacole,
să dansez, să cânt sau să recit
poezioare, deși le memorez ușor.

Această poveste s-a petrecut primăvara. Zilele erau calde și înso-rite, așa că stăteam mult timp în curte. Aveam jucării de-a dreptul grozave: tobogane, leagăne, carusele și chiar și o locomotivă de lemn care trăgea câteva vagoane mici. În locomotivă ne jucam cel mai des *de-a v-ați ascunselea*.

Ambrozie a sosit vineri. Ghiciți cu ce a venit! Nu pe o bicicletă, nici pe o trotinetă, nici pe un skateboard... Ambrozie a sosit călare pe un câine! Acesta este adevărul gol-goluț! Era un câine uriaș, alb cu pete maro. Avea un cap mare și un bot puternic, în care limba nu-i

încăpea. Din când în când, limba aceea uriașă ieșea și atârna afară ca un cârnat bălos. Probabil de aceea câinele se numea Domnul Carnelo.

Ambrozie era cel mai ciudat copil pe care l-am văzut vreodată. Am o mulțime de colegi și de colege. La locurile de joacă și în alte părți sunt mulți copii, așa că știu despre ce vorbesc. Băiatul care a sosit călare pe Domnul Carnelo era îmbrăcat într-o haină în carouri și pantaloni vișinii cu dungă. Avea cămașa încheiată până la gât, unde – atenție! – stătea ca un fluture mare un papion maro cu picățele galbene. Pe cap purta, nici mai mult, nici mai puțin decât o pălărie neagră și rotundă, un așa numit melon. În mână ținea un baston cu mânerul în formă de cap de dragon. Într-un cuvânt – un bătrânel-copil.

Băiatul a apărut la ora micului dejun. Prima care l-a observat a fost doamna Gienia, care turna laptele în boluri. S-a uitat pe fereastră și a strigat:

– Asta ce mai este?

Apoi, bineînțeles, tot grupul a sărit de la mese.

Pe stradă venea încet, călare pe un câine, un băiat îmbrăcat ciudat. Când a trecut pe lângă fereastra noastră, din buzunarul de jos al jachetei s-a ițit un cap rotund, auriu, cu o pereche de urechi ascuțite.

– Un pisoi! a strigat Martin și și-a aranjat ochelarii, ca și cum nu ar fi fost sigur că vedea bine. Băiatul ne-a observat, a zâmbit și ne-a făcut semn cu mâna. Noi eram atât de uluiți, încât nimeni nu i-a răspuns. După o vreme, a dispărut din vedere. Am început să vorbim despre acest eveniment neobișnuit și ne-am întors la locurile noastre. Doamna Gienia nu ne-a alungat de la fereastră, căci dădea și ea din cap de uimire.